

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ignatii Loiolae Vita

Maffei, Giovanni Pietro

Antverpiae, 1605

Variae in Ignatium tempestates excitantur. Cap. XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11486

QVIIVS ille rebus dum Christi causam agit intrepidus multorum, ut sit, odia simulatesque contraxit. In iis aulicus quidam (cuius nomini parcutur) eo tempore potius & graciosus, cum abductam a se mulierculam, quam misere dolebat, & in male nuptarum, ut appellant, cœnobio collocari non posset: sauiore in dies concepta rabie, quam libido & amor incendebat, ita demum exarsit, ut panem furere videretur ac primùm, facta manu, fenestras cœnobii lapidibus petere, custodes infestare, minari: deinde in Ignatium auctorem & socios in circulis cœtibusque omnia maledicta conferre, quin etiam ex occursum probris & contumeliis eosdem incessere: denique ad eos funditus euertendos improbiſſimas in ipsorum vitam calumnias dissipare: quæ domos primùm nobilium circumlatæ, celebratæque sermonibus (quos partim prona in deterius persuasio, partim vana illius artificium dolorque excitabant) ad Cardinales etiam, atque adeo ad ipsum Pontificem peruenerunt. Igitur vulgus, ut est pluma & folio leuius, quos nuper summa cum approbatione respexerat, eosdem repente contemnere, & acerbior in dies odio execrari, & singulorum caput dira imprecatione defigere; prorsus ut iam non modò cum proximis agere, sed ne pedem quidem ianua turò efferre possent. Principes verò, licet magna ex parte fictas criminationes putarent, tamen rati subesse profectò nefcio quid, quod tantæ inuidiæ flammam foueret; vel immutata vel certe labefactata in Ignatium voluntate videbantur. At Ignatius, quamuis à sua suorumque consuetudine multos abduci non sine rei Christianæ iactura cerneret; tamen ratus mitigari hominis ferociam posse, primò rem dissimulare, atque adeo officiis cum improbitate certare: deinde ubi malum serpere quotidie latius, & ipsa patientia corroborari audaciam sensit; non tam privato dolore, quam rei publicæ detrimento permotus, ad Summum Pontificem adiit, ab eoque suppliciter impetrauit, ut criminum, quæ sibi suisque denuo objicerentur, acre iudicium exerceretur ab Archinto Vicario, & Francisco Michaëlio Urbis præfecto. Li, citatis omnibus ad quos criminum vel suspicio vel conscientia pertinebat, ac per diligètem inquisitionem calumniatoris fraude cõ-

per-

perita, Ignatium & socios non modò absoluerunt lata sententia, sed etiam debitis laudibus & honore verborum extulerunt, increpito valde aduersario, pœnâque proposita non leui, nisi à petulantia maledictisq̃ desisteret; nam, ne grauius in eum animaduertetur, Ignatio in primis deprecatore perfectû est; ita, q̃ antea semper, tum quoque Ignatii sanctitatem illustrauit hominum iniuria: & Deo duce virtus ac veritas, dum violatur, effulgit. Hisdem ferè insidiis postmodum appetitus Ignatius est à sacerdote quodam, qui cùm domum catechumenorum administraret, ferre non poterat in ea regenda familia maiorem à loci præsidibus Ignatii rationem haberi, quàm sui. Sed miser, Ignatio silente ac pro eodem orante, breui perfidiæ pœnas dedit; atrocibus enim antea vitæ sceleribus iusto Dei iudicio patefactis, quæ ad eam vsque diem asturè suppresserat, sacerdotio spoliatus & perpetuo carceri addictus est.

REGIMEN FEMINARVM A SOCIETATE DEPELLIT IGNATIUS.

CAPVT XVIII.

INTEREA Elisabetha Rosella Barcinonensis, quæ Ignatii prima litterarum studia fouerat, Societatis I E S V coalitæ & confirmatæ fama commota, Romam ex Hispania contulit sese, partim vt Ignatium longo interuallo reuideret, partim etiam vt vna cum quibusdam aliis piis feminis ad normam illius atque præscriptum ageret vitam. Atque Ignatius quidè sospitem aduentum mulieri de se optimè meritæ gratulatus est, & omnia officia detulit, quæ saluo religionis instituto præstare posset: eorum verò feminarum suscipere sese negauit posse, plurimis grauissimisque occupationibus impeditum. At illa nihilominus instare, sanctissima veteris amicitia iura testari; postulatâ equitatem obrendere: denique vbi magis magisque obfirmatum vidit Ignatium, ad aulicas confugit artes: atque vt erat nobili nata loco, per viros principes facillè tenuit, vt Pontifex maximus Ignatio munus idipsûm, quod recusabat, iniungeret. Sed ea res magnum in Societatis commodum vertit, præter spem: ac nostros non solum in præsens, verum etiam in posterum à tam periculosa prouincia liberauit. Etenim Ignatius, Pontificis iussu ea procuratione suscepta, paucis diebus tantam difficultatem ac laborem sensit, dum querimonias mulierum audire, sus-